

Nota de premsa

9 d'abril de 2026

La Fundació Vila Casas presenta la primera gran retrospectiva d'Esther Boix a les portes del seu centenari

La primera gran retrospectiva d'Esther Boix (Llers, 1927 – Anglès, 2014) des de l'any 2007 arriba als Espais Volart a les portes del centenari del seu naixement. L'exposició *Un món en lluita*, comissariada per Bernat Puigdollers, recupera i reivindica la figura d'una de les artistes més compromeses i singulars de l'art català del segle XX.

La mostra proposa una relectura integral de la seva trajectòria posant en valor **tant el seu llegat artístic com el seu compromís social, polític i pedagògic**. A través d'un recorregut cronològic, l'exposició posa en relleu la capacitat d'Esther Boix per adaptar i transformar el seu llenguatge plàstic en diàleg constant amb els esdeveniments històrics, culturals i socials del seu temps. La seva obra reflecteix una mirada crítica i compromesa amb la societat, des de la duresa de la postguerra fins a una concepció més íntima del paisatge.

Els inicis d'Esther Boix s'inscriuen en el context de la postguerra, amb una pintura marcada per la duresa, la introspecció i la voluntat de dignificar les realitats més invisibilitzades. Les seves primeres obres, centrades en escenes quotidianes i humils i figures solitàries, reflecteixen la misèria i el desànim de l'època, alhora que evidencien un fort compromís social. La seva formació a l'Escola de Belles Arts (1945) li proporciona reforçar la seva tècnica i l'impulsa cap a noves inquietuds creatives, compartides amb artistes com **Josep Maria Subirachs** i **Ricard Creus**. Aquest propòsit es concreta l'any 1950 amb la creació de l'agrupació artística "Postectura", que tot i la seva curta durada marca un punt d'inflexió en la trajectòria de Boix i consolida el seu llenguatge artístic.

Els viatges a París (1953) i, especialment, a Milà (1957) suposen un punt d'inflexió en la seva trajectòria, obrint pas a una pintura més vitalista i acolorida. A partir dels anys seixanta, la seva obra esdevé un instrument de denúncia explícita, enfortint el seu compromís amb la lluita antifranquista i amb iniciatives com

Estampa Popular Catalana. Moltes de les seves obres es converteixen en autèntics manifestos a favor de la llibertat, la justícia i la dignitat.

En paraules del comissari, **Bernat Puigdollers**, “l'exposició vol fer patent una obra filla del seu temps però avançada a la seva època. Les reivindicacions feministes i la lluita política s'entrellacen amb l'aposta per una educació artística de qualitat i una consciència ecològica per demanar un futur millor. Aquesta mostra retrospectiva ofereix per primera vegada una mirada completa sobre la magnitud i l'evolució de la seva obra.”

L'escola l'ARC

Paral·lelament a la seva trajectòria artística, Esther Boix desenvolupa una destacada tasca pedagògica. Va formar part d'una generació que aspirava a transformar la societat a través de l'art i l'educació. En aquest context, **l'any 1967 va cofundar l'escola L'ARC juntament amb Maria Dolors Bonal, Pilar Anglada i Ricard Creus**. Concebuda com un espai d'educació artística integral —que combinava música, arts plàstiques i expressió oral—, L'ARC es va distingir pels seus mètodes pedagògics innovadors i pel seu enfocament obert i transversal. Fidel a la idea que l'art és una eina per comprendre i transformar el món, l'escola prioritzava la formació de persones més que no pas d'artistes.

L'estat natural

A partir dels anys setanta, l'obra d'Esther Boix inicia una evolució cap al paisatge, en què la figura humana, central fins aleshores, comença a diluir-se. Boix reivindica els “no-llocs”: carrerons, solars, parets mitgeres i suburbis, convertint la sordidesa urbana en poètica visual.

La seva mirada s'expandeix des de l'urbà fins a l'entorn natural: l'estudi al carrer de Girona li permet explorar la ciutat des de perspectives inusuals, i la vida a El Perer del Corb i la Fageda d'en Jordà obre la porta a paisatges naturals, càlids i sensorials, on la natura adquireix protagonisme.

L'experiència de Venècia i l'aïllament progressiu derivat de la poliomielitis infantil que va patir reforcen aquest diàleg amb l'entorn, culminant en obres com Homenatge a Goya, on l'artista abandona la figura humana per celebrar un estat natural i sensible del paisatge.